
FORORD

Jeg akter slett ikke å forklare hvordan jeg fikk tak i den brevvekslingen jeg hermed legger fram for offentligheten.

Når det gjelder djevlene, kan menneskeslekten gjøre to feil som er like store, selv om de er diametralt motsatte. Den ene er at man ikke tror på deres eksistens. Den andre er at man tror på dem og nærer en overdreven og usunn interesse for dem. Selv er de like fornøyde med begge feilene og hilser en materialist og en djevlebesverger med samme glede. Enhver som engang har lært knepet, kan lett tilegne seg skrivemåten som er brukt i denne boka, men ondsinnede eller lettrørte folk som kanskje kommer til å bruke den på en dårlig måte, skal ikke få lære den av meg.

Jeg råder leserne til å huske på at djvelen er en løgner. En bør ikke tro at alt hva Tommeskrue sier, er sant, ikke engang ut fra hans eget synspunkt. Jeg har ikke gjort noe forsøk på å identifisere de menneske-

lige vesener som er nevnt i brevene; men jeg holder det for meget usannsynlig at fremstillingen av f.eks. Fader Spike eller pasientens mor er helt rettferdig. Det er ønsketenkning i Helvete så vel som på Jorden.

Til slutt bør jeg tilføye at jeg ikke har prøvd å bringe noen klarhet i brevenes kronologi. Nummer XVII synes å være skrevet før rasjoneringen ble streng; men i det hele tatt ser det ut til at djevlenes tidsregning ikke har den minste likhet med den jordiske, og jeg har ikke forsøkt å rekonstruere den. Den andre verdenskrigs historie var tydeligvis helt uten interesse for Tommeskrue, unntatt når den av og til virket inn på den åndelige tilstand hos et enkelt menneske.

*Magdalen College,
5. juli 1941*

Kjære Malurt!

Jeg fester meg ved det du sier om å lede pasienten din i valg av bøker og om å passe på at han treffer sin materialistiske venn ofte. Men er du ikke en smule godtroende? Det høres ut som om du tror at logisk bevisføring er den rette måten å holde ham utenfor Fiendens klør på. Det kunne kanskje ha vært det for noen hundre år siden. Den gangen visste menneskene ennå ganske godt når noe var bevist og når det ikke var det; og hvis det var bevist, trodde de virkelig på det. De forbandt ennå tanke med handling og var villige til å forandre sin livsførsel hvis de gjennom en logisk beviskjede kom til at det var nødvendig. Men ved hjelp av ukebladene og andre slike våpen har vi oppnådd en stor forandring på det området. Helt siden han var gutt, har mannen din vært vant til at et dusin innbyrdes motstridende filosofiske system danset rundt inni hodet på ham samtidig. Han tenker

ikke først og fremst på om læresetninger er sanne eller falske, men på om de er akademiske eller praktiske, foreldete eller aktuelle, konvensjonelle eller fordomsfrie. Slagord, ikke saklig bevisføring, er vår beste forbundsfelle når det gjelder å holde ham borte fra kirken. Kast ikke bort tiden med å få ham til å tro at materialismen er sann! Få ham til å tro at den er sterk eller fast eller djerv – at den er fremtidens filosofi. Det er den slags ting han legger vekt på.

Det farlige ved saklig diskusjon er at den fører hele kampen over på Fiendens egen grunn. Han kan også diskutere; men i slik virkelig praktisk propaganda som jeg foreslår, har Han derimot i flere hundre år vist at Han står langt tilbake for Vår Far i Avgrunnen. Ved å argumentere vekker du jo nettopp pasientens tenkeevne, og hvem kan forutsi resultatet når den først er våknet? En enkelt tankerekke kan nok bli forvridd slik at den tjener vår sak, men likevel vil du oppdage at du har styrket den skjebnesvangre vane hos pasienten å interessere seg for altomfattende spørsmål, og at du har trukket oppmerksomheten hans bort fra det han direkte opplever med sine sanser. Din jobb er å feste oppmerksomheten hans på strømmen av sanseintrykk. Lær ham å kalle den «virkeligheten», og la ham ikke spørre seg selv om hva han mener med «virkelig».

Husk, han er ikke et rent åndelig vesen slik som du. Du har aldri vært menneske (å, for et avskyelig overtak Fienden der har på oss), og derfor skjønner du ikke hvor slavebundet de er av dagliglivet. Jeg hadde en gang en pasient, en ekte ateist, som ofte satt i British Museum og leste. En dag mens han satt der, så jeg at tankene hans begynte å gå i gal retning. Fienden sto naturligvis straks ved hans side. Før jeg fikk sukk for meg, så jeg at det jeg hadde bygd opp gjennom tyve år, begynte å vakle. Hvis jeg hadde mistet fatningen og hadde begynt et logisk forsvar, hadde jeg vært ferdig. Men så dum var jeg ikke. Jeg satte straks inn et angrep mot den side hos mannen som jeg hadde best herredømme over, og antydte at nå var det jommen på tide at han fikk seg litt mat. Jeg antar at Fienden kom med et motforslag (du vet vel at man aldri kan høre nøyaktig hva Han sier til dem?) som gikk ut på at dette var viktigere enn mat. I hvert fall tror jeg at det må ha vært hans taktikk, for da jeg sa: «Ganske riktig, dette er virkelig alt for viktig til at jeg kan gi meg i kast med det så sent på formiddagen», lyste pasienten betraktelig opp. Og før jeg hadde tilføyd: «Det er meget bedre å komme tilbake etter middag og gå løs på saken med friske krefter», var han alt halvvegs til døren. Og da han først var kommet ut på gaten, var slaget vunnet. Jeg viste ham en avisgutt som solgte ettermiddags-

utgaven, og en buss som gikk forbi, og før han hadde kommet ned trappen, hadde jeg gjort ham urokkelig overbevist om at hvor merkelige innfall man enn kan få når man sitter innestengt blant sine bøker, så er en sunn dose av «virkeligheten» (og med det mente han bussen og avisgutten) nok til å vise at alt «slikt noe» ikke eksisterer. Han visste at han hadde sluppet fra en fare, og senere likte han å snakke om «denne ubeviste sans for det håndgripelige, som er vårt beste vern mot de villfarelser som den rene logikk kan føre til». Han er trygt i Vår Fars hus.

Begynner du å ane poenget? Takket være en utvikling som vi satte i gang i menneskenes sinn for flere hundre år siden, er det nesten umulig for dem å tro på det ukjente og uvante når de lever i det hverdagslige og tilvante. Fortsett med å innprente i ham at alt er «naturlig». Fremfor alt må du ikke prøve å bruke vitenskapen (jeg mener de eksakte vitenskaper), som et forsvar mot kristendommen. Vitenskapen kommer bare til å oppmuntre ham til å tenke på virkeligheter som han ikke kan ta og føle på. Det har forekommet bedrøvelige tilfeller blant moderne fysikere. Hvis han endelig vil pusle litt med vitenskap, så hold ham til økonomi og sosiologi; la ham ikke komme bort fra denne verdifulle «virkeligheten». Men det beste av alt er å ikke la ham lese vitenskapelige ver-

ker, men å gi ham den overlegne følelsen av at han vet alt, og at alt som han har plukket opp i tilfeldige samtaler og gjennom tilfeldig lesning, er «resultater fra den nyeste forskning». Husk at du er sendt ut for å forvirre og fordumme ham. Noen av dere unge demoner uttrykker dere av og til sånn at en skulle tro det var vår oppgave å undervise!

*Din hengivne
onkel Tommeskrue*